

LIBRIS

We know
books

RUXANDRA
CESEREANU

•
*Panteră neagră
am fost cândva*

POEME ALESE DE

GIOVANNI
MAGLIOCCO
ȘI ILONA DUȚĂ

Fotografii de ANA TOMA

CARTIER

Despre autoare	7
Despre autorii ediției	9
Ruxandra Cesereanu: o „mărturisitoare sub soarele negru” de Giovanni Magliocco	13
Grădina deliciilor (1993)	21
Tartarul	22
În dizgrație	25
Histeria	27
Cu lama tai	29
Printre orologii	30
După paravan	31
Patinoarul negru	33
Măcelărie-n primăvară	36
Capilare	37
Despre uitare	39
Înecatul	40
După amiază (Femeia care sunt)	43
Melcul din oglindă (Încochiliata)	45
Provincia milei (Bătrâna fecioară)	47
Zona vie (1993)	51
Casă pustie	52
Bestiar	53
Bunavestire	56

Îngerul Zet	57
Sabat de primăvară	60
Cap	61
Femeia întâia. Imaculata	62
Femeia a treia. Ucigașa	64
Cretina deliciilor	66
Demențe	69
Vine Iisus	74

Cădere deasupra orașului (1994)/Femeia cruciat (1999) 77

Pitia	78
Femeia-cruciat, <i>fragmente</i>	84
<i>Scară</i> la poemul <i>Femeia-cruciat</i>	93

Oceanul Schizoidian (1998, 2006) 95

Cuțitul	96
Înger în fereastra spre răsărit	98
Semproniu	100
Niniloh și iubiții ei	103
Tristana	108
Maria Magdalena	110
Trupul	113
Sufletul	117
Infirmeria	120
Schizo	123

Veneția cu vene violete.**Scrisorile unei curtezane (2002, 2016)** 139

Laguna	140
Întâia scrisoare venețiană	142

A șaptea scrisoare venețiană	145
A unsprezecea scrisoare venețiană	147
A șaptesprezecea scrisoare venețiană	149
A douăzecea scrisoare venețiană	152
La Malcontenta cea de viață pierzătoare	154
La Malcontenta în delir	156
La Malcontenta are sâni cu aurore boreale	158
Kore-Persefona (2004)	161
Fersefasa ruptă-n două	162
Persefona și demonii ei	164
Tânăra erinie	166
Panteră neagră am fost cândva	168
Luna cu amfetamină	170
Ca să mă mântui puțin	171
Peștera	173
Scafandra	175
Nekya	181
coma (2008)	187
cutia cu panglici	188
sperietoarea de ciori	190
lighioana	191
în creier	192
amar acid acru	193
florăreasa	194
franjurile	196
rigor mortis	197
înnegrirea	198

lama de ras	199
scara (36 de cuțite)	200
dansurile	201
dantela roșie	202
dolce far niente	203
carne în introspecție	204
spaimele	205
miluirile	206
hoc est corpus meus	207
umilințele	208
kyrie eleison	209
California (pe Someș) (2014)	215
California (pe Someș) <i>fragmente</i>	216
Scrisoare către un prieten și înapoi către țară (2018)	225
Scrisoare către un prieten și înapoi către țară <i>fragmente</i>	226
Sophia România (2021)	233
Sophia, prima amintire	234
Sophia și pandemia (ivirea lui Șamanlis)	238
Psalm (cine suntem?!)	242
Exorcismul psiho-poetic al Ruxandrei Cesereanu	
de Iona Duță	244
Despre fotografia	250

Tartarul

În patul strâmt de la spital
corpul de gratii se izbește în cadență
și unghiile se-nfig în pielea pereților.
Copii sau îngeri cu aripi bandajate
se-ncolăcesc în cușcă,
femei roditoare-n coșmar aduc de departe
momeala morții, floare grasă de castan.
Păsări se-mpleticesc prin blocul turn
și trupul meu de amforă din colivia subterană
prieten e cu fluturii ce s-au întors în viermi.
Trei somnambuli îmi pun lanternele în ochi.
În pivnița bunicilor,
dulceață cu putregai de nălucă.
Mă dau rostogol prin parbrizul spart al orașului,
luna gălgâie cu farurile sparte
și morții persecutați șchiopătează în spatele nopții
ca niște cruciați cu zua-nfierbântată.
O limuzină portocalie gonește prin oraș
și trecătorii îmbibați de ploaie
hibernează în crevasele bulevardului.
Strămoșii mei ies obosiți în convoi

de parcă moartea n-ar fi aceeași în pământ sau foc,
de parcă arsura în filigran e sfântă.

Și astfel prins în mreajă mi-aduc aminte
de sângele murdar care muia faianța Evului Mediu,
inundația mirositoare și roșie,
semafoarele interzicând străbaterea infernului
printre cisterne, macarale, hale.

Sfinții holbați vor să zboare din turlă
iar clopotele s-au speriat.

Afară plouă, sorbim licoarea orașului bolnav,
prin mine rătăcind zadarnic.

*Per me si va nella città dolente,
per me si va nell'eterno dolore
per me si va tra la perduta gente.*

Îndrăgostiții au spus da morții
și au pornit cu luntrea spre Sfântul Mihail,
amurgul s-a învinețit lovit de un bețiv
care cere iertare pentru toți împărații păcătoși din Cluj.

Spre morgă, să-i văd pe cei proaspăt leneviți,
păpuși urâte, n-o să-ți fie milă
și noaptea nu îi vei visa,
au dinți și unghii dar le lipsește lăcomia.

Istoria-i o acoladă moale, cu zimții de spintecător.

Ieri l-am zărit pe Irod,
cumpărând jucării pentru copiii sticloși
pe care îi are de hrănit acasă,
prunci neuciși încă.

S-a pus în mișcare mașina de tocat a orașului,

→

oamenii s-au fosilizat înaintea-nvierii:
moartea și viața lasă atâtea bale și nu sacrifică nimic.
Soarele s-a umflat,
mierea violetă de pe cer aluneca pe case,
venise timpul să fug, călare pe-o gloabă,
așa cum intrasem pe-o poartă ascunsă-n oraș,
era iar liniște,
toamna-mpletea-n ghirlandă părul primăverii
ca trupul răsucit al unui acrobat căzând în erezie.
Târziu am aflat într-o conductă
șuvoi din Lethe vărsându-se-n râu,
acolo unde s-au înecat în văzul lumii
trei îngeri subțiratici.

În dizgrație

Binecuvântări de arsenic, orașule văduv,
care-ți mistui cruzimile
și lași să-ți putrezească inima,
descleștează-mă din țintuirea
unor săgetători nevrednici.
Să mori în ospiciu cu scufia singurătății pe cap
sau să oferi o moarte oarecare
e ca și cum ți-ai căptuși exilul cu provizii.
Bufonii lustruiesc botinele de lac ale nevăzătorilor
căci bastoanele lor albe au în vârful
un bob amețitor de neant.
Strămoșii circulă în memorie
de la un capăt la altul, rânjind străvezii.
Între miez de noapte și zori
nu este decât un delir inocent
în care ursitoarele țipă crispat
așezate pe scaune electrice,
gorgonele se joacă cu păpuși
iar harpiile au insomnii,
drumul la zid încă-i himeră fără gheare.

→

Osuar, viața mea,
orașule fetid c-un singur ochi,
luna-i în creștere,
durerile facerii șerpuind îi dau târcoale.
Poruncește să pornim în surghiun,
să sune cimpoaiele psalmi unduioși,
să-nceapă galopul,
goana moașelor după pruncii tăiați de Irod,
să-nceapă întoarcerea, pufoasa întoarcere.
Miroase a iasomie în labirintul de apoi.
Magister Belzebut, hai, ia seringă,
veninul strecoară-l răzbunător prin tâmpile,
grăbește-te magister,
căci ambulanța se află aproape de sălașul meu
și nu mai prind diluviul.
Nu am fost nimfă,
nici fercheșă cometă,
ci tarantulă cu clopoței în coadă pentru orbi.

Histeria

Nici o dâră limpede în suflet,
craniul și rugina pe blazon deasupra orașului,
profeți otrăviți și statui obosite plutesc înspre noi,
din ce imperii, prin ce canale?

Lanțuri, cătușe, cuie, gratii
țintuiesc și încrustează trupuri calde,
halleluiah.

Înotăm în piscina morții
până se umple de alți înotători
cu solzi trandafirii, cu excrescențe.

Spre miazăzi, spre miazănoapte,
avalanșa astupă plăgile, arhanghelii.

Amurgul a coborât printre morminte carnivore
purtând stigmatul heraldic al vieții de apoi.

O, șobolanii mei hipnotici,
de ce mă urmăriți prin Styxul sticlos?

Întunericul lăcrimează stele vinovate
ce cad peste convoiul de regi turbați de glorie.

→

Unde sunt asasinii cu virtuți
și martirii fără o picătură de sânge sanctificată?
A amuțit clopotul,
moartea-mpăiată-n phoetus își duce trenea
printre mușuroaiele de jad ale orașelor.
Călăii au încărunțit.
Și astfel ne-am amestecat printre peregrini și efebi,
asceți și lighioane
ca niște odrasle ale fumului.
Ale mele ar putea să fie toate acestea
dacă un sfânt anonim nu s-ar îndupleca
să decapiteze lungul delir.

Cu lama tai

Cu lama tai orașul.

Un lacăt greu păzește tâmpla spartă a bisericii.

Mult sânge pentru nimic a șiroit pe zidurile căzătoare,
bătrâni decrepiți și orfani ce-și scot la mezat recviemul,
miei tunși, femei spurcate

în noaptea în care din porunca marelui amăgitor
luna își curăță plăgile.

Moartea fierbinte iese din guri de canal
și umbre lipicioase se rostogolesc prin vene,
ochii au renunțat să fie mori de lacrimi,
sunt cuie care pironesc, Iisus înfigându-și-le singur.

Fierăstraiele se prăbușesc în raiduri
asupra cartierelor cu poli negri, lucioși
peste care luna presară fosfor și comete umflate.

Dar sângele nu mai e purpuriu, ci o ventuză lacomă,
iar apa e plină de pești morți,
nu poți s-o bei fără să nu înghiți un solz
ca un tăiș potrivit pe grumaz
sau la albastra-ncheietură a mâinii.

Printre orologii

Și câte vorbe negre, aspre, pe zidul ceasornicăriei,
miroseau cuvintele fără stăpân,
ce crude, ce calde erau,
stăteau în gâtlej așezate pe vine.
Orologii stricate treceau prin cei vii.
În poarta înaltă a orașului copitele ciocăneau în van,
un animal bezmetic alerga,
viața cea blândă se plictisise să stea-n loc.
Râul se unduia în jurul orașului cafeniu
purtându-l bătrân prin apă,
dar nimeni nu voia să moară:
ora se-aude și-n nămol, și-n ardere, și-n subterană.
Sângele sapă tunele întortocheate și curge tic-tac.
Orologiile dospesc, e vară cu amieze grele,
traversăm labirintul,
niște gheare tocite ne trag în afară cu sila
și sufletele alunecă în delir.
Cât de tare mă prăbușesc printre zile,
noptilor, ce-o să mai faceți cu mine?
Iubirea dispăre-ncet din cauza aromelor,
orașul își șterge urmele-n vârtej.